

Bir Çocuğun Hayali

Güneşli bir sonbahar sabahıydı. Perdenin arasından sızan gün ışığının sıcaklığıyla güne uyandı. Önce kollarını yukarı kaldırarak gerindi, sonra yataktan kalktı. Yavaşça güneşin geldiği yöne doğru yürüdü. Elleriyle dokunarak perdeyi buldu. Perdeyi araladı. Pencereye dokundu ve pencere kolunu bulup pencereyi açtı. Hava diğer günlere göre daha rüzgârlıydı. Elini pencereden dışarı uzattı ve rüzgârı hissetti.

Bugün Braille için heyecanlı bir gündü. Duymak istediği bir ses vardı ve bunun için dışarıdaki sesleri dinlemeye başladı. Kuşlar cıvı cıvı ötüyordu. Tak tak tak diye bir ses duydu. Sesin geldiği yöne doğru başını çevirdi. Bu bir ağaçkakan olmalı diye düşündü. Geçen gün annesi bir ağaçkakanın evlerinin önündeki çınar ağacına yuva yapmaya çalıştığını söylemişti. Acaba ağaçkakan nasıl bir şeydi? Bu sesi duymak ve ağaçkakanı hayal etmek çok güzeldi. Ancak Braille'in beklediği ses bu değildi.

Rüzgârda savrulan yaprakların hışırtısı, uzaktaki bir derenin suyunun şırıltısı, bahçede koşuşturan çocukların şen kahkahaları... Doğayı dinlemek çok güzel bir duygu diye düşünüyordu içinden. Tam o sırada bir kişneme sesi duydu. Birden içini bir heyecan kapladı. Kentten evlerinin önüne uzanan yoldan gelen at arabasının sesini duyabiliyordu. İşte bu onun sesi dedi içinden.

“Anneee! Geliyor! Geliyor!” diye bağırarak odadan dışarı çıktı. Koşmak istiyordu ancak düşmemek için yavaşça ama bir o kadar da telaşla ilerledi. Mutfakta kahvaltı hazırlayan annesinin yanına gitti.

Annesinin yanına geldiğinde sevinçli bir şekilde yine tekrarladı.

“Anneee! Geliyor! Geliyor!”

Annesi “Kim geliyor Louis? Haydi sakın ol da söyle bakalım.” dedi.

Tam o sırada at arabası kapıya yanaştı. Atın sesini duyan annesi kimin geldiğini anlamıştı. Braille bugün okula başlıyordu. Annesinin de içini bir heyecan kapladı.

Braille on yaşında ve görme engeliydi. Paris'te görme engelliler için açılmış özel bir okula gidecekti. Bugün okulun ilk günüydü. Hazırlanıp okula gitmek üzere evden çıktılar.

Çok başarılı bir öğrenci olan Braille, okulunu ve öğretmenlerini çok seviyordu. Yetenekli oluşu sayesinde kısa sürede org ve çello çalmayı da öğrenmişti.

Okulun bahçesinde zaman zaman arkadaşlarıyla farklı nesnelere dokunarak ne olduğunu tahmin etme oyunu oynarlardı. Yine öyle bir günde arkadaşlarıyla bahçede oturmuş oyun oynuyordu. Bir ara okula yeni başlayan arkadaşlarından biri okumakta ve yazmakta çok zorlandığından bahsetti.

Braille, okuma yazmayı kabartmalı harf yöntemiyle öğrenmişti. Bunun zorluklarını biliyordu. Harfleri tanımak zor oluyordu, yazılan yazı da sayfada çok yer kaplıyordu. Bu nedenlerden dolayı görme engellilerin okuyacağı pek fazla kitap basılmıyordu. Braille ise daha fazla kitap okuma isteğiyle yanıp tutuşuyordu. Birden Braille'in aklına bir fikir geldi.

Acaba daha kullanışlı bir alfabe olabilir miydi? Braille hemen araştırmaya başladı. Fransız Ordusunun karanlıkta haberleşebilmesi için Charles Barbier tarafından geliştirilen on iki noktadan oluşan yazı sistemini değiştirdi. Birçok denemeden sonra hem yazması hem de okuması kolay, altı noktadan oluşan Braille Alfabeti'ni oluşturdu.

İç i içine sığmıyordu. Bu yeni alfabenin tüm dünyaya yayılmasını ve tüm görme engellilerin rahatlıkla okuyup yazmasını istiyordu. Zamanla Braille'in yazı sistemi tüm dünyada kullanılmaya başlandı. Braille'in hayali gerçek olmuştu.

Bu öyküde
Braille'in
çocukluğuyla
ilgili anlatılanların
bir bölümü hayal
ürünüdür.

Yasemin Şahin
Çizim: Ayşe İnan Alican